

FERNANDO VILA BARCELÓ

Les fonts de Camprodon

Aurifany editorial. Rubí (2012). 270 pàgines

El camprodoní Fernando Vila és l'autor del llibre *Les fonts de Camprodon*. Una obra que, com el seu nom indica, ens portarà a conèixer les fonts de Camprodon i de la seva vall, i fets i anècdotes del passat camprodoní i dels seus habitants. Llegint la biografia de l'autor, que trobem a la contraportada, intuïm que la vila i la gent de Camprodon, lògicament a part de les fonts, en seran l'element principal: «Fernando Vila, persona poc dogmàtica, té, però, una convicció ferma, encara que sembli exagerada: Camprodon és el centre de l'Univers.»

Vila ens explica com arribar-hi, l'entorn paisatgístic, la procedència de l'aigua, les parts de la font (la maretta i l'abeurador) i acompanya el text amb unes fantàstiques il·lustracions, fetes per ell mateix, de les deus. Això permet que la lectura sigui més amena i que el lector visualitzi perfectament el perfil de les fonts. Algunes narracions també van acompanyades de textos complementaris, com poesies o retalls de la premsa camprodonina, com ara *El Muntanyenc* (1924-1936).

Però no tan sols coneixerem les fonts, sinó que també descobrirem en el llibre anècdotes del passat de la vila, fets històrics destacats i pinzellades de la història d'homes distingits de la vila, que sovint sentim anomenar en les converses dels camprodonins (mossèn Tusell, el farmacèutic Cuatrecasas, els pintors Manel Surroca i Josep Morell, l'escultor Joaquim Claret o Cèsar August Torras entre altres). Destaquem, entre les narracions històriques, l'explicació de qui eren les famoses oques que veiem en les postals antigues i que es passegen prop del pont; una fotografia antiga que actualment trobem penjada en moltes botigues i llars camprodonines: «Aquelles oques mítiques blanques que veiem en les postals antigues, les oques d'en Jep en Gec». També ens explica la procedència del nom de l'antic cinema Rigat (Can Bombita), que havia estat propietat del torero Ricardo Torres «Bombita» i la seva esposa, Maria Regordosa Jover.

També ens endinsarem en el passat de Can Surís, la història de Can Blanch, aclarirem el fet de trobar-nos amb una capella de Sòria en una finca del passeig Maristany, coneixerem la història de la construcció de la carretera de coll d'Ares i com i quan va arribar l'electricitat a Camprodon.

Ens queda clar, doncs, que l'autor ha aprofitat la redacció per catalogar les fonts de la vall, per explicar-nos alhora part de la història de Camprodon i plasmar els seus records d'infantesa i com vivien els seus avantpassats. Un passat que es

troba freqüentment dins la narració i que sovint tendim a idealitzar. Mitjançant la seva mirada d'arquitecte i la descripció de la font nova tal com era en una fotografia antiga, el defineix així: «Hem guanyat accessibilitat i hem perdut majestuositat».

La lectura no tan sols ens permetrà conèixer i visualitzar les fonts de la vall, sinó que ens engrescarà per anar-les a conèixer *in situ* i observar els racons on Fernando Vila va passar els primers anys de la seva vida. Tal com assenyala Cuki Pons, autor de l'epíleg, el llibre és «una obra, que [...] és, sens dubte, i això és el que m'ha sorprès gratament, una crònica dels meravellosos anys de la nostra llarga infància».

Montserrat Freixa Galceran

